

Zajčja nadloga v Zaplankah.

II.

Pa je udarilo v Zaplanke kakor z jasnega neba. Tudi to je bilo silno žalostno in za Jurja s pušo celo naravnost usodno.

Je šel Jur s svojo ljubo puško nekega dne, kakor po navadi, spet čez polje. Takole na jésen je že biló in zajci so sčasoma vendarle postali že bolj redki, ker jih je Jur s pušo že velikanske množine postrelil. Ata župan so ravno krompir kopali na njivi in nič kaj dobre volje niso bili. Zajcev so se prav za prav že kar preobjedli in menili so, da bi svoje hitro debelenje z delom morebiti le nekoliko ovirali. Postali so namreč ata župan Teleban že davno najdebelejši možakar v Zaplankah. Jur s pušo je torej prišel po polju in z županom Telebanom sta se kot zvesta in dobra prijatelja menila o tem in onem. Pa je nekaj zašumelo, Jur s pušo pogleda, v travi se nekaj premika — zajec! — Jur dvigne puško, pomeri — pok!

Tedaj pa — o, groza prestrašna — županova mačka se je povaljala po travi, žalostno zamijavkala, še nekajkrat brcnila z zadnjo taco v zrak in obležala — mrtva ...

Jur s pušo je ves prestrašen in preplašen zajavkal: »Oh, oh, oh, ata župan — kaj sem pa zdaj ustrelil!«

»Kozla!« so zakričali ata župan

Teleban in strašno so se razsrdili. Vsi iz sebe so tekli k svoji ljubljeni mački, a bilo je prepozno, mačka se je že stegnila, mrtva in okrvavljena je negibno ležala na tleh.

»Kozla si ustrelil, kozla, zdaj si ga pa, ti Jur neumni! Pa tako sveto sem ti zabičal, da ga ne smeš. Krota šemasta, nalašč si mi mačko ustrelil! Zdaj pa še miši streljaj doma pod omaro! Ne odpustim ti tega greha do smrti in še tri dni potem ne! Puško pa kar sem daj! Saj boš nazadnje še mene ustrelil, prismođa neumna! Sem puško in zgini, zgini mi izpred oči! Boš ti moje mačke streljal, ooo, tako se pa nisva zmenila!«

»Oh, ata župan, usmiljenje imejte z menoj, saj nisem mislil tako hudo, nisem mislil ...«

»Seveda!« mu župan Teleban presekajo besedo in zakričé, da se je kar zemlja potresla. »Nič nisi mislil, stor štorasti. Saj še misliti ne znaš, zato si pa takega kozla ustrelil. Za božjo voljo, tak tepec, pa sem mu puško dal v roke!«

Jur pa ni odnehal.

Župan Teleban so se divje zagnali vanj, s silo so mu vzeli puško, povrhu so ga pa še prav gorko pobožali okrog ušes. Še ne pomni nihče izmed Zaplankarjev, da bi bili ata župan Teleban kdaj tako jezni. Jur je tako bridko zajokal, da se je samemu sebi smilil in odšel.

To je namreč tista najbolj žalostna zgodba, kako je Jur s pušo nenadoma postal Jur brez puše. Kaj vse prinese človeku nemila usoda, to je pač najbolje vedel in najbolj bridko čutil nesrečni Jur brez puše. Takrat se je pričelo zanj novo življenje, ki nikakor ni bilo posuto z rožicami ali vsaj z zajci kakor dozda. Vse dolge noči je premišljal, kako bi se maščeval nad krutim županom Telebanom, ki se zdaj prevzetno hodili s svojo, prav za

prav z Jurjevo pušo in svojim trebuhom po polju in streljali zajce. Veliko jih seveda niso postrelili, ker ata župan Teleban še nikoli niso streljali in zato tudi znali niso. Zajci se jih niso preveč bali ker so kmalu spoznali, da streli iz puške župana Telebana niso prav nič nevarni in vsi zajci so bili prepričani, da ata župan streljajo samo sebi v zabavo in da zajcev streljati sploh resno nikoli ne mislijo. Zgodilo se je pa seveda tudi, da je kakemu dolgouhcu odletela taca, da je marsikak zajec nosil preluknjana ušesa, in celo tako daleč je prišlo, da je tuptam kak zajec obležal. Tedaj so ata župan Teleban slovesno korakali z njim skoz svoje Zaplanke in vrli Zaplankarji so se svojemu županu silno čudili. Atu županu pa je bilo to všeč; na dolgo in široko so morali razlagati, kje in kako so zajca ustrelili.

Jur je tedaj preživiljal težke dneve. Slovo od župana Telebana mu sicer ni prizadejalo bogve kakšnega gorja, vse teže mu je bilo slovo od ljubih zajčkov. Žalostno je ogledoval prazne lonce na svojem ognjišču in če je pomislil, da je včasih iz vsakega lonca gledalo zajčje bedro, so se mu udrle grenke solze. Na vsak način je hotel spet priti do zajčje pečenke. Na vse načine je poskušal, vse desetkrat in stokrat premislil, kako bi se maščeval nad županom Telebanom in toliko časa si ni dal miru, da je pogodil pravo misel.

(Dalje.)